

κοί, οἵτινες, μήτε εἰς τὴν εὐκλειαν τοῦ γένους, μήτε εἰς τὰς ἰδίας αὐτῶν ἀρετὰς στηριζόμενοι, ἤθελαν νὰ φθάσωσιν εἰς τὰς ἀξίας ἐκείνας δι' ὧν ἐκτάκτων, καὶ ἰδίως κατεμήνυναν αὐτὸν τὸν Δικτάτωρα. Ἰσχυσε δὲ τόσον ἡ κατηγορία αὕτη, ὥστε συγκαλέσας τὸν λαὸν ὁ Μενένιος, καὶ μεμφθεὶς τὰς κατ' αὐτοῦ συκοφαντίας τῶν Πατριῶν, παρητήθη τῆς δικτατορικῆς ἀρχῆς, καὶ καθυπεβλήθη ἐκουσίως εἰς τὴν δίκην τοῦ λαοῦ· δικασθεὶς δὲ, ἀπελύθη τῆς κατηγορίας. Εἰς τὴν περίστασιν ταύτην ἐδόθη ἀφορμὴ νὰ συζητηθῇ ἐπὶ πολὺ ποῖος τῶν δύο εἶναι μᾶλλον φιλόδοξος· ὁ μὴ κατέχων καὶ θέλων ν' ἀποκτήσῃ, ἢ ὁ κατέχων καὶ θέλων νὰ διατηρήσῃ· διότι ἑκατέρα τῶν ὁρέξεων τούτων δύναται εὐκόλως νὰ προξενήσῃ μεγάλας ταραχάς. Πολλάκις μολαταῦτα πρόξενον τῶν ταραχῶν τούτων γίνονται οἱ κατέχοντες· καὶ πολλάκις ὁ φόβος τῆς στερήσεως γεννᾷ εἰς αὐτοὺς τὰς ἰδίας ὁρέξεις τῶν ἐπιθυμούντων ν' ἀποκτήσωσι· διότι συνήθως οἱ ἄνθρωποι νομίζουν ὅτι δὲν εἶναι ἀσφαλεῖς εἰς ὅσα ἔχουν, ἂν δὲν ἀποκτήσωσι καὶ ἄλλα. Παρεκτὸς τούτου, οἱ τοιοῦτοι, κατέχοντες πολλὰ, εἶναι καὶ πρὸς πᾶσαν μεταβολὴν ἰσχυρότεροι καὶ ὀρμητικώτεροι. Καὶ περιπλέον, ἡ φιλόδοξος καὶ ἀκόλαστος αὐτῶν διαγωγὴ ἀνάπτει εἰς τὰς καρδίας τῶν ἄλλων μεγάλην ἐπιθυμίαν ν' ἀποκτήσωσι καὶ αὐτοὶ ὅσα ἔχουν ἐκεῖνοι, εἴτε ὡς θέλοντες νὰ τοὺς ἐκδικηθῶσι διὰ τῆς ἀπογυμνώσεως αὐτῶν, εἴτε ὡς ὀρεγόμενοι νὰ λάβωσιν αὐτοὶ τὰ πλοῦτη καὶ τὰ ἀξιώματα ἐκεῖνα, τὰ ὅποια βλέπουν ὅτι μεταχειρίζονται κακῶς οἱ ἐναντίοι τῶν.

(Ἀκολουθεῖ.)

Ἡ ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΣΙΒΗΡΙΑΣ.

ΔΙΗΓΗΜΑ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ.

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ

(Συνέχεια. Ἰδε φυλλάδιον ΙΔ'.)

Ἀς ἀρῇσωμεν ἥδη τὸν τόπον τούτον τοῦ κλαυθμοῦ καὶ τῶν συμφορῶν, καὶ ἄς ἀκολουθήσωμεν τὴν καλὴν ὁδοιπόρον μας. Ὅταν τὴν ἀπεχαιρέτησαν οἱ δύο φίλοι, ἀπῆλθον πολλὰς νέας πορευομένας τὴν αὐτὴν ὁδόν, καὶ ἀπερχομένας εἰς τὸ χωρίον ὅπου καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία, ἀπὸ ἐκουσιπέντε βέρστια ἀπὸ τὸ Ἰσχίμ. Καθ' ὁδὸν τὰς ἐπλησίασε συμμορίξ νέων χωρικῶν, ἐξ ὧν τινες ἐμέθυον, καὶ ἐπὶ προφάσει τοῦ νὰ τὰς συνοδεύσωσι κατέβησαν ἀπὸ τοὺς ἵππους τῶν. Εὗρισκοντο τότε πλησίον μεγάλου τινὸς δάσους. Αἱ ὁδοιπόροι φοβηθεῖσαι ἀπεποιήθησαν νὰ συμπεριπατήσωσι μετ' αὐτῶν. Εἶχόν τινα τρόφιμα καὶ ἐκάθησαν παρὰ τὴν ἄκρην τῆς λεωφόρου διὰ νὰ προγευθῶσιν, ἀφοῦ παρεκάλεσαν τοὺς χωρικοὺς ν' ἀκολουθήσωσι τὸν δρόμον τῶν· ἀλλ' αὐτοὶ συνεκάθησαν εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, λέγοντες ὅτι ἤθελον νὰ προγευθῶσι μετ' αὐτῶν, καὶ νὰ τὰς συνοδεύσωσι μετὰ ταῦτα μέχοι τοῦ χωρίου. Ἀμνηχνοῦσα τὴν νὰ πράξῃ ἡ Παρασκευὴ διὰ ν' ἀποδιώξῃ τοὺς ὀχληροὺς χωρικοὺς, ἀπεφάσισε νὰ προσφύγῃ εἰς μικρὸν τι σρατήγημα τὸ ὁποῖον κατέπετυχεν. «Ἐρχόμεθα, εἶπεν, εὐχαρίστως μεθ' ὑμῶν, ἀλλὰ πρέπει νὰ περιμελίνωμεν ἐνταῦθα τοὺς ἀδελφούς μας, φέροντας ἀμάξας διὰ νὰ μᾶς παραλά-

θωσι.» Συγχρόνως οἱ νέοι εἶδον μακρὰν δύο ἀμάξας ἐρχομένας, τὰς ὁποίας ἡ Παρασκευὴ εἶχε παρατηρήσει πρὸ αὐτῶν, καὶ εὐθὺς ἰππεύσαντες ἀνεχώρησαν δρομαῖοι. Μετὰ ταῦτα διηγουμένη τὸ πρῶτον τῶν συμβεβηκότων τῆς ἔλεγεν· «Εἶπον τῶνόντι μικρὸν ψεῦμα, ἀλλὰ ὠφέλιμον.» Ἐφθασε δὲ εὐτυχῶς εἰς τὸ χωρίον, καὶ διενυκτέρευσε παρὰ τινι γνωρίμῳ χωρικῷ, ὅστις τὴν ὑπεδέχθη φιλοφρόνως.

Τὴν ἐπιούσαν ἐξυπνήτασα, ἠσθάνθη πολὺ τὸν κόπον τῆς παρελθούσης. Ἐξελθοῦσα ἀπὸ τὴν ἴσθαι — οἰκία χωρική — ὅπου ἐκοιμήθη, ἔφριξεν ἰδοῦσα ἑαυτὴν μεμονωμένην· ἀλλ' ἡ ἱστορία τῆς Ἄγαρ εἰς τὴν ἔρημον, ἐπανελθοῦσα εἰς τὴν μνήμην τῆς, τὴν ἐνεθάρρυνεν. Ἐκαμε τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, καὶ ἤρχισε τὸν δρόμον τῆς ἀφωσιωμένη εἰς τὸν φύλακά τῆς ἄγγελον. Μετὰ τινα βήματα παρετήρησε τὴν σημαίαν τοῦ ἀετοῦ ἐπὶ τοῦ καπηλείου τοῦ χωρίου ἐνώπιον τοῦ ὁποίου εἶχε διαβῇ τὴν παρελθοῦσαν, καὶ ἐνόησεν εὐθὺς ὅτι, ἀντὶ νὰ πορευθῇ τὴν ὁδὸν τὴν ἄγουσαν εἰς Πετρούπολιν, ἐπανήρχετο εἰς τὴν τῆς προτεραιάς. Ἐστάθη λοιπὸν διὰ νὰ διορθώσῃ τὴν πλάνην τῆς, καὶ εἶδε τὸν φιλοξενήσαντα αὐτὴν χωρικὸν γελῶντα παρὰ τὴν θύραν του. «Ἐὰν ὁδοιπορῆς οὕτω πως, τὴν ἐφώναξεν, εἶναι προτιμώτερον νὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τὴν οἰκίαν σου.»

Εἰς τοιαύτην πλάνην ὑπέπεσε καὶ ἄλλοτε μετὰ ταῦτα, καὶ ὅταν, ἀμνηχνοῦσα τοῦ νὰ διευθύνῃ τὰ βήματά τῆς, ἠρώτα τοὺς διαβάτας ποία ἡ πρὸς τὴν Πετρούπολιν ὁδός, τὴν ἐχλεύαζον, τόσον ἥτο μακρὰν ἡ μητρόπολις ἐκείνη. Τοῦτο τὴν ἐθλίβε πάντοτε. Μὴ ἔχουσα οὐδεμίαν γεωγραφικὴν ἰδέαν τοῦ τόπου τὸν ὁποῖον ἔμελλε νὰ διατρέξῃ, ἐφαντάσθη ὅτι ἡ πόλις τοῦ Κιόβου, περίφημος εἰς τὰ θρησκευτικὰ χρονικά τοῦ τόπου, περὶ ἧς πολλάκις τὴν ὠμίλησεν ἡ μήτηρ τῆς, ἔκειτο παρὰ τὴν ὁδὸν τῆς Πετροπόλεως· διὸ καὶ ἔμελετὰ νὰ διαμείνῃ ὀλίγον ἐκεῖ χάριν εὐλαθείας, καὶ ὑπέσχετο νὰ γείνῃ καὶ καλογραία εἰς ἐν τῶν ἐκεῖ μοναστηρίων, ἐὰν ἐτελεσφόρει τὸ σχέδιόν τῆς.

Πιστεύουσα πάντοτε ὅτι τὸ Κίεβον ἔκειτο παρὰ τὴν ὁδὸν τὴν φέρουσαν εἰς Πετρούπολιν, ἐπειδὴ ἔβλεπεν ὅτι οἱ διαβάται ἐγέλων ὡσάντι ἐξήτει πληροφορίας περὶ τῆς πρωτεύουσας ταύτης, ἀπεφάσισε νὰ ἐρωτᾷ ποῦ ἔκειτο τὸ Κίεβον. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ ἐρώτησις αὕτη ἐκίνησε ἔτι μᾶλλον τὸν γέλωτα.

Μίαν ἡμέραν ἀπορούσα ποῖαν ἀπὸ τὰς ὁδοὺς αἰτίνες δισταυροῦντο ἐνώπιόν τῆς νὰ ἐκλέξῃ, εἶδε μακρόθεν ἐρχόμενον κιμπικ καὶ τὸ ἀνέμεινε διὰ νὰ παρακαλέσῃ νὰ τὴν δεῖξωσι τὴν εἰς Κίεβον φέρουσαν. Οἱ ὁδοιπόροι ὑπέβησαν ὅτι ἀστειεύεται. «Πορεύθητι, τὴν εἶπον γελῶντες, ὅποιαν θέλεις· διότι φέρουσιν ἐπίσης καὶ εἰς Κίεβον, καὶ εἰς Παρίσια, καὶ εἰς Ῥώμην.» Ἀλλ' αὕτη ἐβάδιζε τὴν μέσσην, ἥτις εὔτυχε νὰ ᾔναι εὐτυχῶς ἡ πρέπουσα. Δὲν ἐδύνατο νὰ δώσῃ καμμίαν πληροφορίαν περὶ τοῦ δρόμου τῆς, οὔτε περὶ τοῦ ὀνόματος τῶν χωρίων διὰ τῶν ὁποίων διέβη. Ὅταν ἐφθάνεν εἰς εὐτελές τι χωρίον, τὴν ὑπεδέχοντο συνήθως μετὰ πολλῆς φιλοφροσύνης οἱ οἰκοδεσπόται τῆς πρώτης οἰκίας εἰς ἣν προσήρχετο. Ἀλλ' εἰς τὰς κωμοπόλεις, καὶ ὅπου αἱ οἰκίαι ἐφάνιντο εὐπρεπέστεραι, δυσκόλως εὗρισκεν ἄσυλον· τὴν ἐξελάμβανον ὡς τυχοδιώκτιδα κακοήθη, καὶ ἡ ἀδι-

κος αὐτὴ ὑπόψια τὴν ἐπροξένησε πολλὰς πολλὰκις δυσαρρεσκείας.

Ὀλίγον πρὶν φθάσῃ εἰς Καμουϊσέρ, καὶ ἐνῷ ἦτο περὶ τὰ τέλη λίαν ἐπιπόνου καὶ διεξοδικῆς ὁδοιπορείας, μεγίστη θύελλα τὴν κατέλαβεν. Ἐδιπλασίασε λοιπὸν τὰ βήματά της διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ πρῶτον οἶκημα, τὸ ὁποῖον δὲν τὴν ἐφαίνετο πολλὰ μακρὰν. Λαίλαψ ὁμῶς σφοδρὸς κατακρημνίσας δένδρον ὑψικόρυφον ἔμπροσθέν της, τὴν κατετρόμαξε τόσο, ὥστε κατέφυγεν εἰς τὸ πλησιέστερον δάσος, καὶ ἐκάθησεν ὑπὸ ἐλάτῃν περικυκλωμένην ἀπὸ ὑψηλοῦς θάμνους, διὰ νὰ προφυλαχθῇ ἀπὸ τὴν ὁρμὴν τοῦ ἀνέμου. Ἡ τρικυμία διήρκεσεν ὅλην τὴν νύκτα, καὶ ἡ νέα διενυκτέρευσε ἀστεγὸς εἰς τὴν ἔρημον, ἐκτεθειμένη εἰς τοὺς καταβράχτας τοῦ οὐρανοῦ, οἵτινες μόλις ἔπαυσαν τὴν αὐγὴν. Τὸ πρῶτὸ μετέβη συρομένη σχεδὸν μέχρι τῆς ὁδοῦ, ὅλως ἀποκαμωμένη ἀπὸ τὸ ψῦχος καὶ τὴν πείναν. Εὐτυχῶς χωρικός τις διαβαίνων τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὴν ἐλυπήθη καὶ τὴν ἐδέχθη εἰς τὴν ἀμαξίαν του. Περὶ τὴν ὁγδόην ὥραν τῆς πρωΐας ἐφθασαν εἰς χωμόπολιν τινα. Ὁ χωρικός, μέλλων νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμον του, τὴν κατέβιβασεν ἐν τῇ μέσῃ τῆς ὁδοῦ. Ἡ Παρασκευὴ ἐπρονόει ὅτι θὰ τὴν ὑπεδέχοντο κακῶς, διότι αἱ οἰκίαι ἦσαν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἦσαν μεγαλοπρεπεῖς. Καὶ ὁμῶς, καταναγκαζομένη ἀπὸ τε τὴν πείναν καὶ τὸν κόπον, ἐπλησίασεν εἰς χαμηλὸν τι παράθυρον ὅπου τεσσαράκοντα ἢ καὶ πενήτηκοντα ἐτῶν γυνὴ ἱσταμένη ἐκαθάριζεν ἐρεβίνθους, καὶ τὴν παρεκάλεσε νὰ τὴν φιλοξενήσῃ· ἀλλ' αὐτὴ, ἐξετάσασα τὴν νέαν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν της μὲ τρόπον περιφρονητικόν, τὴν ἀπεδιώξεν.

Ὅταν κατέβη ἀπὸ τὴν ἀμαξίαν ἡ Παρασκευὴ, εἶχε πέσει εἰς τὴν λάσπην, καὶ τὰ ἐνδύματά της κατεσπιλώθησαν. Ἡ διανυκτέρευσις της εἰς τὸ δάσος, καθὼς καὶ ἡ ἔλλειψις τροφῆς, εἶχον ἀναμφοβόλως ἀλλοιώσει τὴν ὕψιν της, καὶ τὸ πρόσωπόν της θὰ ἐπροξένοι βεβαίως δυσάρεστον ἐντύπωσιν. Ἡ δυστυχὴς ἀπεβλήθη ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη ὅπου καὶ ἂν ὑπῆγε. Κακεντρεχῆς τις γυνὴ, εἰς τὴν θύραν τῆς ὁποίας, καταβεβλημένη ἀπὸ τὸν κόπον, ἐκάθησε, καὶ τὴν ὁποίαν παρεκάλει νὰ τὴν φιλοξενήσῃ, τὴν κατηνάρκασε δι' ἀπειλῶν νὰ μακρυνθῇ λέγουσα, ὅτι δὲν ἐδέχετο εἰς τὴν οἰκίαν της οὔτε τοὺς κλέπτας, οὔτε τὰς ἐταίρας. Ἡ νέα κόρη βλέπουσα τότε ἐκκλησίαν ἔμπροσθέν της ἐβάδισε τεθλιμμένη πρὸς αὐτήν. «Τοῦλάχιστον, εἶπε, δὲν θὰ μὲ διώξωσιν.» Ἀλλ' ἡ θύρα δὲν εὐρέθη ἀνοικτὴ, καὶ ἐκάθησεν εἰς τὰς βαθμίδας· τὰ παῖδιά τοῦ χωρίου τὰ ὁποῖα ἔτρεχον κατόπιν της, καὶ τὴν ἐπερικύκλωσαν ὅταν ἡ κακεντρεχὴς γυνὴ τὴν ἐξύβρισεν, ἐξηκολούθουν νὰ τὴν ἐμπαΐζωσι καὶ νὰ τὴν ὀνομάζωσι κλέπτριαν. Δύω σχεδὸν ὥρας ἔμεινε εἰς αὐτὴν τὴν ἀξιοδάκρυτον κατάστασιν, ριγῶσα καὶ ἀποθνήσκουσα ἀπὸ τὴν ἀτροφίαν, καὶ παρακαλοῦσα τὸν Θεὸν νὰ τὴν συντρέξῃ καὶ νὰ τὴν ἐνισχύσῃ ὥστε νὰ ὑπομείνῃ τὴν νέαν ταύτην δοκιμασίαν.

Ἐν τῇ μεταξὺ τούτῳ γυνὴ τις προσῆλθε διὰ νὰ τὴν ἐξετάσῃ. Ἡ Παρασκευὴ διηγῆθη τὴν φρικτὴν διανυκτέρευσίν της εἰς τὸ δάσος· ἄλλοι τινὲς χωρικοὶ ἱσταμῆσαν διὰ νὰ τὴν ἀκούσωσιν. Ὁ σταρδὸς — δῆμαρχος — τοῦ χωρίου παρετήρησε τὸ διαβατήριόν της, καὶ ἐφανέρωσεν ὅτι ἦτον ἐν τάξει. Τότε

ἡ καλὴ γυνὴ ἐπρόσφερε νὰ τὴν φιλοξενήσῃ· ἀλλ' ὅταν ἠθέλησε νὰ ἐγερθῇ, τὰ μέλη της ἦσαν τοσοῦτον γενναρκωμένα, ὥστε ὑπερκερώθησαν νὰ τὴν στηρίξωσιν. Εἶχε χάσει ἐν ὑπόδημά της, καὶ ἔδειξε τὸν πόδα της γυμνὸν καὶ τὰς κνήμας της ἐξωγκωμένας. Γενικὴ συμπάθεια διεδέχθη μετ' ὀλίγον τὰς πρώτας ἀγνεῖς ὑποψίας· τὴν ἐκάθησαν ἐπὶ μικρᾶς ἀμαξίης, καὶ τὰ αὐτὰ παῖδιά ἅτινα πρὸ μικροῦ τὴν ἐξύβριζον, ἐπροθυμήθησαν νὰ τὴν σύρῳσι, καὶ φέρωσιν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς καλῆς χωρικῆς, ἥτις τὴν φιλοξένησε μὲ πολλὴν ἀγαθότητα, καὶ τὴν ἐκράτησεν εἰς τὴν οἰκίαν της πολλὰς ἡμέρας. Εἰς τὸ διάστημα τῶν ἡμερῶν τούτων τῆς ἀναπαύσεως, χωρικός τις τὴν ἐπρόσφερε ζευγὸς ὑποδημάτων ἐπὶ τέλους δὲ, ὅτε ἀνέλαβε τὴν ὑγίαν καὶ τὰς δυνάμεις της, ἀπεχαιρέτησε τὴν ἀξιόλογον γυναῖκα, καὶ ἤρchiεν ἐκ νέου τὴν ὁδοιπορίαν της, τὴν ὁποίαν ἐξηκολούθησε μέχρι τοῦ χειμῶνος, μένουσα ποτὲ μὲν πλείοτερον, ποτὲ δὲ ὀλιγώτερον εἰς τὰ χωρία, κατὰ τὴν ὑποδοχὴν τῆς ὁποίας ἐτύγχανεν, ἢ κατὰ τὴν κατάστασιν εἰς ἣν εὐρίσκοντο αἱ σωματικαὶ της δυνάμεις. Ἐπροσπάθει, ἐνὸς διέμενον εἰς τινα ξένην οἰκίαν, νὰ μὴ κάθηται ἀργῇ, ἐσάρονε, ἔπλυε τὰ φορέματα τῶν οἰκοδεσποτῶν καὶ ἔρράπτε δι' αὐτοὺς. Δὲν διηγείτο τὴν ἱστορίαν της εἰμὴ ὅταν τὴν ἐδέχοντο καὶ τὴν ἐφιλοξέουν· διότι εἶχε παρατηρήσει ὅτι ὁσάκις ἔκαμε τοῦτο ἀμέσως, δὲν τὴν ἐπίστευον καὶ τὴν ἐθεώρουν ὡς τυχοδιώκτιδα. Καὶ τῶνόντι οἱ ἄνθρωποι σκληρύνονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ὁσάκις παρατηροῦσιν ὅτι προσπαθοῦμεν νὰ κινήσωμεν τὰ αἰσθήματά των ὑπὲρ ἡμῶν. Πρέπει νὰ ἐλκύωμεν τὴν συμπάθειάν των χωρὶς νὰ τὸ ἐνοῶσι, καὶ εἶναι βέβαιον ὅτι εὐκολώτερον οἰκτεροῦσιν ἢ ὑπολήπτονται. Ἡ Παρασκευὴ ἤρchiζε λοιπὸν ζητοῦσα ἄρτον· ἔπειτα ὠμίλει περὶ τοῦ κόπου της, διὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ τὴν φιλοξενήσωσι, καὶ ἐπὶ τέλους, ὅταν ἐγίνετο δεκτὴ εἰς τινα οἰκίαν, ἔλεγε τὸ ὄνομά της καὶ διηγείτο τὴν ἱστορίαν της. Διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ, ἐσπούδαζε κατὰ τὴν ἐπίπονον της ὁδοιπορίαν τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν.

Πολλὰκις οἱ ἀποβαλόντες αὐτὴν, ἅμα τὴν ἔβλεπον κλαίονσαν ἐνῷ ἀνεχώρει τὴν ἀνεκάλουν καὶ τὴν ἐπεριποιούντο φιλοκαγάρθως. Οἱ ἐπαῖται, συνεθισμένοι εἰς τὰς ἀρνήσεις δὲν τὰς αἰσθάνονται· ἀλλ' ἡ Παρασκευὴ, ἂν καὶ δυστυχὴς νηπιόθεν, δὲν ἔτεινε ποτὲ πρὸ τῆς ὁδοιπορείας της χεῖρα ἐπαίτου. Μὲ ὅλην δὲ τὴν καρτερίαν καὶ τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς της, περιεχέετο ἀπὸ δάκρυα, ὁσάκις μάλιστα ἔβλεπεν ὅτι τὴν ἀπέβαλλον ἔχοντες κακὴν ἰδέαν περὶ αὐτῆς.

Ἡ καλὴ ὑποδοχὴ τὴν ὁποίαν ἔτυχε μετὰ τὴν παρουςίαν τοῦ διαβατηρίου της, περὶ ἧς πρὸ μικροῦ ἐλαλήσαμεν, τὴν παρεκίνησε νὰ τὸ δεικνύῃ ὁσάκις εἶχεν ἀνάγκην καλητέρας ὑποδεξιώσεως. Ἐσημειοῦτο εἰς αὐτὸ ὡς θυγάτηρ λοχαγοῦ, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον τὴν ὠφέλησε πολλὰκις. Ἐβεβαίονεν ὁμῶς ὅτι σπανίας τὴν ἀπέβαλον, ἐνῷ αἱ εὐμενεῖς καὶ φιλόανθρωποι περιποιήσεις ἦσαν ἀναρίθμητοι. «Ἐποθέτετε, ἔλεγε μετὰ ταῦτα, ὅτι ἡ ὁδοιπορεία μου ὑπῆρξε πλήρης συμφορῶν, διότι διηγούμαι μόνον τὰ δυστυχήματα καὶ τὰς θλίψεις μου· ἀλλ' ἐάν μ' ἐξετάζετε καὶ περὶ τῆς φιλοξενίας τὴν ὁποίαν πανταχοῦ σχεδὸν ἀπῆντησα, θὰ ἠπορήτε διὰ τὴν τόσῃ γενναιότητά καὶ φιλανθρωπίαν τοῦ Ῥωσικοῦ λαοῦ.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων δυστυχῶν περιστάσεων εἰς ἃς εὗρεθῇ ἡ νέα ὁδοιπόρος, ὑπάρχει τις ἀξία σημειώσεως, καὶ διὰ τὸ παραδοξόν της, καὶ διότι ὀλίγον ἔλειψε νὰ πάθῃ καὶ αὐτὴ ἡ ζωὴ της.

Ἐνῷ μίαν ἡμέραν περιήρχετο τὰς ὁδοὺς χωρίου τιλὸς ζητοῦσα ἄσυλον, χωρικός τις ὁ ὁποῖος τὴν εἶχεν ἀποβάλλει πρὸ μικροῦ, ἔτρεξε κατόπιν της καὶ τὴν ἐπρόσφερε νὰ τὴν φιλοξενήσῃ. Ἦτο προβεβηκώς τὴν ἡλικίαν, καὶ εἶχεν ὅψιν ἀπαισίαν. Ἡ Παρασκευὴ, ἃν καὶ διστάζουσα νὰ δεχθῇ τὴν προσφορὰν, ἐπέσρεψεν ὅμως, διότι ἐφοβεῖτο μήπως δὲν τύχῃ ἄλλου ὑποδοχῆν. Εἰς τὴν Ἰσθμὸν εὗρε μόνον μίαν γραίαν, τῆς ὁποίας τὸ πρόσωπον ἦτο ἔτι πλέον ἄγριον ἀπὸ τὸ τοῦ ἀνδρός, ὅστις ἔκλειπε μετὰ πολλῆς προσοχῆς τὴν θύραν καθὼς καὶ τὰ παράθυρα. Ἐμβαῖσαν εἰς τὴν οἰκίαν τὴν ἐδέχθησαν καὶ οἱ δύο μὲ παράδοξόν τινα τρόπον· τὸ δὲ ἦθος τῶν ἡτο τόσο ἀλλόκοτον, ὥστε ἡ Παρασκευὴ ἤρχισε νὰ φοβῆται, καὶ μετενόει διότι ἐδέχθη τὴν πρόσκλησιν· τὴν εἶπον ἐν τοσούτῳ νὰ καθῆται. Ἡ Ἰσθα ἐφωτίζετο ἀπὸ σκίζας ἐλάτης ἐμπεπηγμένας εἰς τινα τρύπαν τοῦ τοίχου, τὰς ὁποίας ἀνενέμων ἄμα κατανελίσκοντο. Ἡ λάμψις τῶν ὁμοιάζε τὸ φῶς νεκρωσίων λαμπάδων, καὶ ὁσάνις ἀνύψωνε τὰ βλέμματά της ἀπῆντα τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν οἰκοδεσποτῶν προσηλωμένους ἐπάνω της. Τέλος πάντων μετὰ στιγμᾶς τινος σιωπῆς τὴν ἠρώτησεν ἡ γραία πόθεν ἤρχετο.

« — Ἐρχομαι ἀπὸ τὸ Ἰσχιμ καὶ διευθύνομαι εἰς Πετρούπολιν.

» — ὦ! ὦ! πρέπει λοιπὸν νὰ ἔχῃς πολλὰ χρήματα διὰ τὴν διεξοδικὴν αὐτὴν ὁδοιπορίαν.

» — Δὲν μὲ μένουσιν εἰμὴ ὀγδοήκοντα κοπὲκ εἰς χαλκόν, ἀπεκρίθη ὅλη ἔντρομος ἡ ὁδοιπόρος.

» — Ψεύδεσαι, ἐφώναξεν ἡ γραία· ναὶ ψεύδεσαι! δὲν ἐπιχειρεῖται τις τοσοῦτον μακρὰν ὁδοιπορίαν μὲ τὸσον ὀλίγα χρήματα. »

Εἰς μάτην διεμαρτύρετο ἡ νέα ὅτι τόσα ἦσαν τὰ ὑπάρχοντά της· δὲν ἤθελον νὰ τὴν πιστεύσωσιν. Μὲ μειδιάμα καταχθόνιον εἰς τὰ χεῖλη, ἡ γραία ἔλεγε πρὸς τὸν ἄνδρα της· « ἀπὸ τὸ Τοβώλσκ εἰς τὴν Πετρούπολιν μὲ ὀγδοήκοντα κοπὲκ· τῇ ἀληθείᾳ εἶναι πιθανόν! » Ἡ ἀθλία νέα ἐξυβριζομένη καὶ τρέμουσα, μόλις ἐκράτει τὰ δάκρυά της καὶ παρεκάλει τὸν θεὸν νὰ τὴν βοηθήσῃ. Τὴν ἔδωκαν ἐν τοσούτῳ ὀλίγα γεώμηλα, καὶ ἄμα ἔφαγεν, ἡ γραία τὴν ἐπρότρεψε νὰ κοιμηθῇ. Ἡ Παρασκευὴ, ἥτις ἤρχισε νὰ ὑποπτεύεται ὅτι οἱ οἰκοδεσποταὶ ἦσαν κλέπται, θὰ ἐδιδεν εὐχαρίστως ὅ,τι καὶ ἂν εἶχε διὰ ν' ἀπαλλαγθῇ ἀπὸ τὰς χεῖράς των. Ἀλλὰ διὰ νὰ εὐκολύνῃ εἰς αὐτοὺς τὸν τρόπον τοῦ νὰ πληροφωριθῶσι περὶ τοῦ ποσοῦ τῶν χρημάτων της, καὶ ν' ἀποφύγῃ τὸ νὰ τὴν σκαλίσωσιν, ἄφησεν, ἀποδυθεῖσα, εἰς μέρος ἐκτεθειμένον τὸν σάκκον καὶ τὸ βαλάντιόν της.

Μόλις ἐνόμισαν ὅτι ἐκοιμήθη, καὶ ἤρχισαν νὰ ἐξετάζωσι τὰ ἐνδύματά της. Ἡ Παρασκευὴ ἤκουε καρδιοκτυποῦσα τὴν συνομιλίαν των. « Βεβαίως ἔχει καὶ ἄλλα χρήματα ἐπάνω της ἔλεγον· θὰ ἔχει τραπέζογραμμάτια. Εἶδον, ἐπρόσθεσεν ἡ γραία, ταινίαν τινὰ περὶ τὸν τράχηλόν της, ἀφ' ἧς κρέμεται μικρὸν βαλάντιον· ἐν αὐτῷ ἀναμφιβόλως θὰ ὑπάρχωσι τὰ χρήματα. » Ἀλλὰ τὸ βαλάντιον αὐτὸ ἐκ παγίου κρηωτοῦ περιεῖχε τὸ διαβατήριόν της τὸ ὁποῖον

ἐφύλαττεν ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ. Μετ' ὀλίγον ἤρχισαν νὰ συνομιλῶσι χαμηλωτέρως, καὶ ὅσα ἤκουεν ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν τὴν ἐφόβιζον ἔτι μάλλον. « Κανείς, ἔλεγον οἱ κακοῦργοι, δὲν τὴν εἶδεν εἰσελθοῦσαν εἰς τὴν οἰκίαν μας· κανείς μάλιστα δὲν ἐξεύρη ἂν ὑπάρχει τοιαύτη τις νέα εἰς τὸ χωρίον. » Μετὰ ταῦτα ἐλάλησαν ἔτι πλέον κρυφίως, καὶ μετὰ τινος σιωπῆς, ἐνῷ ἡ φαντασία τῆς νέας ἀνέπλαττε φρικτὰ δυστυχήματα, εἶδεν αἰφνιδίως τὴν κεφαλὴν τῆς γραίας ἀνερπούσης πρὸς τὸ ὑπόκαυστον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐκοιμᾶτο κατὰ τὸ ῥωσικὸν ἔθος. Βύθους τὸ αἷμά της ἐπάγωσε, καὶ τὴν ἐξώρκισε νὰ μὴ τὴν φωνέσῃ, διαμαρτυρουμένη ἐκ νέου ὅτι δὲν εἶχε χρήματα. Ἀλλὰ τὸ ἀνιλεῖς γραίδιον, χωρὶς διόλου ν' ἀποκριθῇ, ἐσκάλισε τὰ ἐνδύματα καὶ τὰ ὑποδήματα της. Ὁ σύζυγος τὴν ἔφερε πλησίον· φῶς ἤνοιξεν τὸ βαλάντιον ἐν ᾧ ἦτο τὸ διαβατήριον, καὶ τὴν διέταξαν νὰ τοὺς δείξῃ τὰς χεῖράς της· ἀλλ' ὅταν ἐπληροφωρίθησαν ἐπὶ τέλους ὅτι δὲν εἶχε χρήματα, κατέβησαν, καὶ τὴν ἐγκατέλειψαν ἡμιθανῆ.

Ἡ τρομακτικὴ αὐτὴ σκηνὴ καθὼς καὶ ὁ φόβος μὴ τὴν ἀνανεώσωσι, δὲν τὴν ἐσυγχώρουν νὰ κοιμηθῇ. Ὅταν ὅμως ἐπέισθη ἀπὸ τοὺς ῥογχασμοὺς τῶν οἰκοδεσποτῶν της ὅτι ἀπεκοιμήθησαν, ἡσύχασεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ὁ φόβος της ὑπεχώρησεν εἰς τὸν κόπον της, καὶ ἐβυθίσθη εἰς ὕπνον βαθύτατον. Ὁ ἥλιος εἶχε προχωρήσει εἰς τὸν ὀρίζοντα ὅταν τὴν ἐξύπνησεν ἡ γραία. Κατέβη ἀπὸ τὸ ὑπόκαυστον, καὶ ἔμεινεν ὅλη ἐκθαμβος, ἰδοῦσα ὅτι καὶ αὕτη καὶ ὁ σύζυγός της ἦσαν φιλοφρονητικώτεροι. Ἡθέλησε νὰ ἀναχωρήσῃ ἀμέσως, ἀλλὰ τὴν ἐβίασαν νὰ μείνῃ διὰ νὰ γευθῇ. Ἡ γραία ἐνησχολήθη εἰς τὴν προετοιμασίαν τοῦ γεύματος μὲ πλειοτέραν παρὰ χθὲς προθυμίαν. Καὶ ἐνῷ σύρασα διὰ τῆς πυράγρας ἐκτὸς τοῦ ὑποκαύστου τὸ ἀγγεῖον τὸ περιέχον τὸ σιζή, — ζωμὸς ῥωσικὸς — ἐπρόσφερεν εἰς τὴν νέαν ἱκανὴν τινα δόσιν, ὁ σύζυγός της, μετατοπίζων δύο σάνιδας τοῦ δαπέδου ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἦτο στάμνος μὲ κβὰς — εἶδος ζύθου — ἐπρόσφερεν εἰς αὐτὴν κύαθον πλήρη μέχρι στεφάνης. Ἐγκαρδιωθείσα ὡς ἐκ τῆς περιποιήσεως ταύτης, ἀπεκρίθη εὐκρινῶς εἰς ὅλας τὰς ἐρωτήσεις, καὶ διηγῆθη μέρος τῆς ἱστορίας της. Ἐφαίνοντο οἰκτερόντες τὴν κατάστασίν της, καὶ θέλοντες νὰ δικαιολογήσωσι τὴν παρελθούσαν διαγωγὴν των, τὴν ἐβεβαίωσαν ὅτι δὲν ἐζήτησαν νὰ μάθωσιν ἐὰν ἔχῃ χρήματα, εἰμὴ μόνον διότι ὑπωπτεύθησαν, ἀδίκως βέβαια, ὅτι ἦτο κλέπτρια, ἀλλ' ὅτι, διὰ νὰ πληροφωρηθῇ αὐτοὶ δὲν ἦσαν κακῆς διαγωγῆς ἄνθρωποι, ἐδύνάτο νὰ μετρήσῃ τὸ μικρὸν της κεφάλαιον. Ἐπὶ τέλους ἡ Παρασκευὴ τοὺς ἀπεχαίρεται, ἀποροῦσα μὲν ἐὰν ἔπρεπε νὰ τοὺς εὐχαρίστησῃ, ἀλλ' εἰς τὸ ἄκρον εὐτυχῆς διότι ἐγκατέλειψε τὴν οἰκίαν των.

Μετὰ τινων θερπτίων ὁδοιπορίαν, ἐκάθισε νὰ μετρήσῃ, περιεργεῖα φερομένη, τὰ χρήματά της. Οἱ ἀναγνώσται θὰ μείνωσιν ἐκστατικοὶ ἀναμφιβόλως ὡς ἔμεινε καὶ αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ, ὅταν μάθωσιν ὅτι, ἀντὶ ὀγδοήκοντα κοπὲκ, εὗρεν ἑκατὸν εἰκοσίν. Οἱ φιλοξενήσαντες αὐτὴν ἐπρόσθεσαν καὶ ἄλλα τεσσαράκοντα.

Ἡ Παρασκευὴ εὐχαριστεῖτο νὰ ἐπαναλαμβάνῃ τὸ συμβάν τοῦτο, ὡς ἀπόδειξιν ἀναμφισβήτητον τῆς θείας προνοίας, ἥτις μετέβαλε τὸσον συντόμως τὴν

καρδίαν τῶν κακούργων ἐκείνων. Ἡμέρας τινὰς μετὰ ταῦτα διέτρεξε καὶ ἄλλον ἄλλης φύσεως κίνδυνον. Εἶχεν ἀρχίσει τὴν πορείαν τῆς δύω ὥρας μετὰ τὸ μεσονύκτιον. Ἐνῷ δὲ ἐξήρχετο ἀπὸ τοῦ χωρίου ὅπου διενυκτέρευσε, προσεβλήθη ἀπὸ ὁλόκληρον ἀγέλην κυνῶν, οἵτινες τὴν περιεκύκλωσαν πανταχόθεν. Ἀγωνιζομένη νὰ σωθῇ ἔτρεχε μὲ ὅλην τῆς τὴν δύναμιν καὶ ἐπροσπάθει νὰ ὑπερασπισθῇ μὲ τὴν ῥάβδον τῆς· ἀλλ' ἡ λύσσα τῶν ἐχθρῶν τῆς ᾗξῃσεν ἔτι μᾶλλον. Εἰς ἐξ αὐτῶν ἀρπάσας διὰ τῶν ὀδόντων του τὸ ἱμάτιόν τῆς τὸ κατεξέσχισεν. Ἡ νέα τότε ἔπεσε κατὰ γῆς ἐπικαλουμένη τὴν ἐξ ὕψους βοήθειαν. Ἡσθάνθη δὲ ἔνα ἐκ τῶν πλεόν ἀγρίων προσεγγίσαντα τὸ ψυχρὸν ῥύγχος του εἰς τὸν λαιμόν τῆς διὰ νὰ τὴν μυρισθῇ.

« Ἐπίστευον, ἔλεγεν ὅταν διηγῆτο τὸ συμβέβηκός τοῦτο, ὅτι ὁ σώσας με ἀπὸ τὴν τρικυμίαν καὶ τοὺς ληστές, θὰ μὲ διφυλάττει καὶ ἀπὸ τὸν κίνδυνον τοῦτον. » Οἱ κύνες δὲν τὴν ἐβλάψαν διόλου, καὶ χωρικός τις διαβάτης τοὺς ἀπεδίωξεν.

Ἀλλ' ὁ χειμὼν ἐπροχώρει, καὶ νιφάδες χιόνος, καταπίπτουσαι ἀλληλοδιαδόχως ὡς ῥαγδαία ἑροχὴ, ἐσκέπασαν καὶ αὐτὰς τὰς ὁδοὺς, ὥστε ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐξακολουθῇ ἡ Παρασκευὴ τὴν πορείαν τῆς. Ἐμεινε λοιπὸν ὁκτὼ ἡμέρας εἰς ἓν χωρίον. Ἐνῷ δὲ, θαρροῦσα εἰς τὴν προστασίαν τοῦ Θεοῦ, ἔμελλε νὰ ἐπαναλάβῃ τὸν δρόμον τῆς, οἱ φιλοξενήσαντες αὐτὴν χωρικοὶ τὴν μετέπεισαν. Ἡ ὁδοιπορεία κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην εἶναι τὰ μέγιστα ἐπικίνδυνος· διότι ὁ ἄνεμος, διασπείρων ὀρμητικῶς τὴν χιόνα, καλύπτει δι' αὐτῆς τὰς ὁδοὺς, καὶ οἱ ῥωμαλεότεροι ὁδοιπόροι πλυνῶνται καὶ ἐξολοθρεύονται εἰς τὰς ἀπεράντους καὶ κατεφυγμένας ἐκείνας ἐρήμους.

Κατ' εὐτυχίαν ἔφθασεν εἰς τὸ χωρίον ἀριθμὸς τις ὀχημάτων μετακομιζόντων τροφὰς εἰς Αἰκατερινόπολιν διὰ τὰς ἑορτὰς τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως. Οἱ ἀμαξηλάται παρεχώρησαν εἰς τὴν Παρασκευὴν μίαν θέσιν εἰς ἓν τῶν ὀχημάτων. Πλὴν, μὲ ὅλας τὰς περιποιήσεις τῶν καλῶν τούτων ἀνθρώπων, τὰ ἐνδύματά τῆς ἦσαν τοσοῦτον ἐλαφρά, ὥστε μόλις ἐδύνατο νὰ ὑπομείνῃ τὸ ψῦχος. Εἶχε περιτελιχθῇ εἰς μίαν ἀπὸ τὰς ψάθας δι' ὧν σκεπάζουσι τὰ ἐμπορεύματα· ἀλλὰ τὸ ψῦχος κατήντησε τόσον δριμύ τὴν τετάρτην ἡμέραν ὥστε, ὅταν ἡ ὁδοιπόρος ἠθέλησε νὰ πεζεύσῃ, δὲν ἐδυνήθη νὰ κινήσῃ τοὺς πόδας τῆς· τὴν μετέφερον λοιπὸν εἰς τὴν *Χάρσμαν*—χάνι—κειμένην τριάκοντα βέρστια μακρὰν παντός οἰκήματος, ὅπου ἦτο ὁ σταθμὸς τῶν ἀμαξῶν. Οἱ χωρικοὶ παρετήρησαν ὅτι ἡ μία τῶν παρειῶν τῆς εἶχε παγώει ὑπὸ τοῦ ψύχους, καὶ τὴν ἔτριψαν μετὰ πολλῆς προσοχῆς μὲ χιόνα· ἀλλὰ δὲν συγκατένευον νὰ τὴν λάβωσιν ἐκ νέου εἰς τὸ ὄχημα, παριστάνοντες εἰς αὐτὴν ὅτι τὸ ψῦχος θὰ πῦξανεν ἔτι πλεόν, καὶ ἐπομένως ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ ἀνθέξῃ χωρὶς παχύτερόν τι ἱμάτιον. Ἡ νέα ὁμῶς προβλέπουσα ὅτι δὲν θὰ ἐπετύγχανεν ἄλλην εὐκαιρίαν τόσον κατάλληλον καὶ ὀδηγούς τοσοῦτον φιλοκαγάθους, ἤρχισε νὰ κλαίῃ πικρῶς. Καὶ οἱ ξενοδόχοι δὲ αὐτοὶ δὲν ἐφαίνοντο πολλὰ εὐδιάθετοι εἰς τὸ νὰ τὴν κρατήσωσι, καὶ ἀπήτησαν νὰ ἀναχωρήσῃ. Ἡ θέσις τῆς κατήντησε τότε τὰ μέγιστα ὀδυνηρά, καὶ ἀποσυρθεῖσα εἰς γωνίαν τινὰ τῆς αἰθούσης παρεδόθη εἰς τὴν ἀπελπισίαν.

Ἀλλ' οἱ ὀδηγοὶ τῆς τὴν ἐλυπήθησαν, καὶ ἀπεφά-

σισαν νὰ τὴν ἀγοράσωσι δι' ἐράνου ἐν ἱμάτιον ἐκ δέρματος προβάτου, τοῦ ὁποίου ἡ τιμὴ δὲν ὑπερβαίνει, κατὰ τὰ μέρη ἐκεῖνα, τὰ πέντε ρούβλια. Δυστυχῶς ὁμῶς δὲν εὗρον κανέν νὰ πωλῇται· καὶ κάνεις ἀπὸ τοὺς κατοίκους τοῦ μεμονωμένου ἐκείνου χωρίου δὲν ἠθέλησε νὰ πωλήσῃ τὸ ἰδικόν του, διότι ἡ ἀντικατάστασις ἦτο σχεδὸν ἀδύνατος τὴν ἐποχὴν ἐκείνην. Οἱ ὀδηγοὶ ἐπρόσφερον ἕως ἑπτὰ ρούβλια εἰς κόρην τινὰ τοῦ ξενοδοχείου, ἀλλὰ τ' ἀπεποιήθη. Ἐνῷ ἠπόρουν περὶ τοῦ πρακτέου, εἰς τῶν νεωτέρων ὀδηγῶν ἐπρότεινε τρόπον περιέργον θεραπείας, ἀποδεικνύοντα ὁμῶς τὴν καλὴν του διάθεσιν· « ἄς τὴν θανείσωμεν, εἶπεν, ἀλληλοδιαδόχως τὸ ἐπανωφόριόν μας, ἡ κάλιον ἄς λάβῃ αὐτὴ ἀπὸ τοῦδε τὸ ἰδικόν μου, καὶ ἀνὰ πᾶν βέρστιον μεταλλάσσομεν μεταξὺ μας τὰ ἄλλα. » Ὅλοι παρεδέχθησαν προθύμως τὴν πρότασιν· ὑπελόγισαν εὐθὺς τὴν ἀπόσπιν, καὶ πόσας φορὰς ἔμελλε ν' ἀλλάξωσι τὰ ἐπανωφόριά των. Οἱ χωρικοὶ τῆς Ρωσσίας ἐπιθυμοῦσι νὰ γνωρίζωσι μετ' ἀκριβείας τοὺς λογαριασμούς των, καὶ σπανίως ἀπατώνται. Ἡ ὁδοιπόρος λοιπὸν ἐπανῆλθεν εἰς τὸ ὄχημα, περιτετελιγμένη εἰς ἐπανωφόριον παχύτατον. Ὁ δὲ νέος, ὁ παραχωρήσας αὐτὸ, ἐσκεπάζθη μὲ τὴν ψάθην τῆς νέας, καὶ καθίσας παρὰ τοὺς πόδας τῆς, ἤρχισε νὰ τραγῶδῃ μεγαλοφωνότατα. Ἡ ἀλλαγὴ τῶν ἐπανωφορίων ἐγένετο ἀκριβῶς ἅμα ἐπλησίαζον εἰς τὸ σῆμα ἐκαστοῦ βερστίου, καὶ τὰ ὀχήματα ἔφθασαν εὐτυχῶς καὶ τάχιστα εἰς Αἰκατερινόπολιν.

Καθ' ὅλην τὴν πορείαν ταύτην, ἡ Παρασκευὴ παρεκάλει θερμῶς τὸν Θεὸν νὰ μὴ πάθῃ κάνεις ἐκ τῶν ἀγαθῶν ὀδηγῶν ἐξ αἰτίας τοῦ φιλανθρώπου ἔργου των.

Εἰς Αἰκατερινόπολιν ἡ Παρασκευὴ κατέλυσεν εἰς τὸ αὐτὸ ξενοδοχεῖον ὅπου καὶ οἱ ὀδηγοὶ τῆς. Ἡ ξενοδόχος, μαθοῦσα ἀπὸ τούτους μικρόν τι μέρος τῶν συμβεβηκότων τῆς νέας, καὶ συμπεραίνουσα ὡς ἐκ τούτου ὅτι δὲν εἶχε χρήματα, τὴν ἀπηρτίμησε παρ' εὐθὺς τοὺς μᾶλλον μεταδοτικούς κατοίκους τῆς πόλεως, καὶ τὴν ἐσυμβούλευσε ν' ἀπευθυνθῇ πρὸς αὐτοὺς καὶ νὰ ζητήσῃ τὴν προστασίαν των, καὶ βοηθήματά τινα διὰ νὰ ἐξακολουθῇ τὴν μακρὰν τῆς ὁδοιπορείαν. Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐπήνεσε κατὰ πολλὰ κυρίαν τινὰ Μιλὲν, λίαν φιλόφρονον καὶ φιλόπτωχον, καὶ γνωστὴν διὰ τοῦτο καθ' ὅλην τὴν πόλιν. Ὅσοι ἦσαν ἐκεῖ παρόντες ἐπεβεβαίωσαν τοὺς λόγους τῆς ξενοδόχου. Ἡ νέα ἐνόησεν εὐθὺς τὰς διαθέσεις ταύτης, ἀλλὰ καὶ ἄνευ τούτου ἦτο ἀναγκασμένη ν' ἀναζητήσῃ ἄλλο κατάλυμα· τὸ ξενοδοχεῖον ἦτο ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα ὀνομάζονται εἰς τὴν Ρωσίαν *ποστογιαλεροὶ δβάρ*—οἶκος ἀναπαύσεως.—Σύγκειται συνήθως ἀπὸ μέγαν σταῦλον διὰ τοὺς ἔππους ἐσκεπασμένον ἀπὸ ἀπλὴν τινα στέγην, εἰς δὲ τὴν γωνίαν αὐτοῦ ὑπάρχει θαλαμίσκος κατέχων τὸ τέταρτον μέρος τοῦ σταύλου. Οἱ ὁδοιπόροι τοποθετοῦνται ὅπως δύνανται εἰς τὸν στενὸν ἐκεῖνον τόπον, καὶ κοιμούνται κατὰ γῆς ὅσοι δὲν χωρῶσιν ἐπὶ τοῦ ὑποκαύστου· τὴν ἐπιούσαν ἡ Παρασκευὴ ἐξῆλθεν ἐνωρίς διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας Μιλὲν, ἀλλὰ κατὰ τὴν συνήθειάν τῆς ὑπῆγε πρῶτον εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ὅπου ὑπῆρχον τόσοι, ἄνθρωποι συνηγμένοι ὅσους δὲν εἶδε πώποτε. Ἦτο κυριακὴ. Ἡ ζέσις μεθ' ἧς προσπύχετο καθὼς καὶ ὁ σάκκος καὶ ἡ ἐνδυμασία τῆς ἀνῆγγελλον ξένην ὁδοιπόρον, ὅταν ἐξῆλθε τῆς ἐκ-

κλήσιας κυρία τις τὴν ἠρώτησε ποία ἦτο· ἡ Παρασκευὴ ἀπεκρίθη ἐν συντόμῳ, ἐν ᾧ δὲ ἐτοιμάζετο ν' ἀπομακρυνθῇ, τὴν εἶπεν ὅτι ἐσκόπευε νὰ ὑπάγῃ εἰς ἀναζήτησιν τῆς κυρίας Μιλέν, περὶ τῆς φιλάνθρωπίας τῆς ὁποίας ὠμίλει ὁλος ὁ κόσμος. «Ἡ κυρία ἐκείνη ἦτο αὐτὴ ἡ ἰδία Μιλέν, ἣτις ἤκουε τὰ ἐγκώμιά της, ἔχουσα τὴν βεβαιότητα ὅτι δὲν τὴν ἐκολάκευον· ἀλλὰ πρὶν φανερωθῇ εἰς τὴν νέαν ὁδοιπόρον, ἠθέλησε νὰ δοκιμάσῃ τὴν εὐλικρίνειάν της. «Αὐτὴ ἡ κυρία Μιλέν τὴν ὁποίαν, εἶπεν, ἐκθειάζουσι τόσο, δὲν εἶναι ὅσον σὲ τὴν παρέστησαν φιλάνθρωπος. Ἐὰν θέλῃς νὰ μὲ πιστεύῃς, ἀκολούθησόν με, καὶ θὰ σὲ προσφέρω καλῆτερον κατάλυμα.»

Τόσον εἶχον ἐπαινέσει τὴν κυρίαν Μιλέν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ὥστε ἡ Παρασκευὴ συνέλαβε κακὴν ἰδέαν διὰ τὴν ὁμιλοῦσαν Κυρίαν· τὴν ἠκολούθησεν ὁμως χωρὶς, οὔτε νὰ δεχθῇ οὔτε ν' ἀπορρίψῃ τὴν πρότασίν της. «Μ' ὅλον τοῦτο, ἐπρόσθεσεν ἡ Κυρία Μιλέν, βλέπousα ὅτι ἡγοῦμαι ἡ νέα, ἐὰν ἐπιμένῃς νὰ ὑπάγῃς εἰς τὴν οἰκίαν της, ἰδοὺ αὐτὴ ἄς ἐμῶμεν, καὶ θὰ ἰδῇς πῶς θὰ σὲ δεχθῇ· δός μοι ὁμως τὴν ὑπόσχῃςιν ὅτι ἐὰν δὲν σὲ κρατήσῃ θὰ μὲ ἀκολουθήσῃς.» Ἡ Παρασκευὴ χωρὶς ν' ἀποκριθῇ, εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ ἀπευθυνθεῖσα εἰς τὰς ὑπηρετίδας τῆς Κ. Μιλέν, τὰς ἠρώτησεν ἐὰν ἡ οἰκοδόσποινα ἦτο ἐκεῖ. Αἱ θεράπεναι ἐκστατικαὶ διὰ τὴν ἐρώτησιν γενηθεῖσαν ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς κυρίας των, δὲν ἀπεκρίθησαν. «Εἶναι συγχωρημένον νὰ ἰδῶ τὴν κυρίαν Μιλέν; ἐπανελάθεν ἡ Παρασκευὴ. — Ἰδοὺ αὐτὴ, ἀπεκρίθη μία τῶν θεραπέων.» Ἡ Παρασκευὴ στρέψασα τότε τὴν κεφαλὴν εἶδε τὴν κυρίαν Μιλέν ἀνοίγουσαν τὰς ἀγκάλας της διὰ νὰ τὴν δεχθῇ. «ὦ! ἤξευρον κάλλιστα ὅτι ἡ κυρία Μιλέν δὲν ἐδύνατο νὰ ἦναι κακὴ γυνή,» εἶπεν ἡ νέα καταφιλοῦσα τὰς χεῖρας ἐκείνης. «Ἡ μικρὰ αὐτὴ σκηνὴ κατεροῦτευσεν τὴν εὐεργετικὴν κυρίαν.

Ἐμήνησε μετ' ὀλίγον τὴν φίλην τῆς κυρίαν Γ.... ἐπίσης φιλάγαθον καὶ φιλελεῆμονα ὡς καὶ αὐτὴ, νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν της, διὰ νὰ τὴν συστήσῃ τὴν νέαν ὁδοιπόρον, καὶ νὰ συσχεθῶσι περὶ τοῦ τρόπου δι' οὗ νὰ γίνωσι πρὸς αὐτὴν ὠφελίμοι. Μετὰ τὸ πρόγευμα, ὅτε ἡ Παρασκευὴ εἶχε λάβει οἰκειότητά τινα μετὰ τῶν νέων προστατίδων της, διηγήθη λεπτομερῶς τὴν ἱστορίαν τῶν δυστυχῶν γονέων της, καὶ δὲν ἀπέσιώπησε τὸ ἀπίστευτον σχέδιόν της τοῦ νὰ μεταβῇ εἰς Πεκτρούπολιν καὶ ἐξαιτήσῃ τὴν χάριν τοῦ πατρὸς της.

Ἡ κυρία Μιλέν, δὲν συνέλαβε μὲν χρηστὰς ἐλπίδας περὶ τῆς ἐκβάσεως τοῦ ἐπιχειρήματος, δὲν παρενόβαλεν ὁμως καὶ κἀνὲν ἐμπόδιον· ἀλλὰ καὶ αἱ δύο κύριαι ἀπεφάσισαν νὰ μὴ ἀφήσωσι τὴν ὁδοιπόρον νὰ ἀναχωρήσῃ πρὸ τοῦ ἔαρος. Τὸ ψῆφος εἶχε καταντήσῃ ὑπερβολικόν, καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία Παρασκευὴ ἔβλεπε τὸ ἀδύνατον τοῦ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν πορείαν της ἐν καιρῷ χειμῶνος. Αἱ δύο κύριαι ἄλλως δὲν τὴν εἶχον φανερώσει ἕως τότε τί ἐδύναντο νὰ πράξωσι ὑπὲρ αὐτῆς, διὰ νὰ συντρέξωσι τὸν σκοπὸν της.

Ἡ Παρασκευὴ διήγεν εὐτυχῶς πλησίον των. Αἱ περιποιήσεις καὶ τὸ προσήγες τῶν εὐγένων ἐκείνων κυρίων τὴν ἐβέλγαν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε πῶποτε δὲν ἐλησμόνησε τὰς μακαρίας, ὡς τὰς ὠνόμαζε, στιγμὰς τῆς συμμιγνύσεώς των. Καὶ ὁσάκις μετέπειτα

ἐπρόσερε τὸ ὄνομα τῆς κυρίας Μιλέν, τὰ δάκρυά της ἔτρεχον ἀπὸ αἰσθημα εὐγνωμοσύνης.

Ἀλλ' ἡ ὑγεία της εἶχε προσβληθῇ σπουδαίως· σφοδρὸς κατάρρεος ἐπελθὼν εἰς αὐτὴν κατὰ τὴν τρομεράν της διανυκτέρευσιν εἰς τὸ δάσος, τὴν ἐθασκίκεν ἀδυσκόπως. Διαμείνας εἰς Αἰκατερινόπολιν ἐφρόντισεν νὰ θεραπευθῇ, καὶ συγχρόνως ἐνισχυθῇ εἰς τὸ νὰ μάθῃ νὰ ἀναγινώσκῃ καὶ νὰ γράφῃ. Ἰσως κατακρίνει τις τοὺς γονεῖς της διότι παρεμέλυσαν εἰς τοιοῦτον βαθμὸν τὴν ἀγωγὴν τοῦ μόνου τέκνου των· ἀλλ' ὅταν συλλογισθῇ ὅτι ἡ ἰδέα τῆς αἰωνίας ἐξορίας των ἤρκει διὰ νὰ τοὺς κἀμῃ νὰ θεωρῶσι πᾶσαν ὁποιαδήποτε ἐκπαίδευσιν ὡς ἀνωφελῆ καὶ ἐπικίνδυνον μάλιστα εἰς τὴν θυγατέρα των, ἣτις ἦτο πλέον πεπρωμένον νὰ ζήτῃ μετὰ τῶν κατωτέρων τάξεων τῆς κοινωνίας, θὰ τοὺς δικαιώσῃ ἀναμριδῶλως. Ἡ μεγίστη ὁμως αὐτῇ ἀμάθεια, καὶ ἡ παντελής παραμέλησις ἐκ μέρους τῶν γονέων της, ἀποκαθιστῶσιν ἔτι μᾶλλον ἀξιοθαύμαστον τὴν γενναίαν ἀπόφασιν τῆς ψυχῆς της. Ἐνασχολουμένη ἐν Σιδηρίᾳ εἰς ἔργα πεινιχρὰ καὶ οἰκειακὰ, ἐλησμόνησε τὰς ὀλίγας ἀρχὰς τῆς ἀναγνώσεως, τὰς ὁποίας εἶχε λάβει κατὰ τὴν βρεφικὴν τῆς ἡλικίαν· ἀλλὰ σήμερον ἐνέκυψεν εἰς τὴν σπουδὴν μὲ ὅλον τὸν ζήλον καὶ τὴν δύναμιν τοῦ χαρακτῆρός της, καὶ ἐντὸς ὀλίγων μηνῶν κατώρθωσε νὰ ἐννοῇ τὸ δοθεὲν εἰς αὐτὴν βιβλίον τῶν προσευχῶν ἀπὸ τὰς εὐεργετίδας της. Πολλάκις μάλιστα τὴν ἐβιάζον νὰ διακόψῃ τὴν ἀνάγνωσιν. Ὁ ὀργασμὸς της πρὸς τὴν μάθησιν ἦτο τοσοῦτον μᾶλλον ἀκράτητος, καθόσον ἀναγινώσκουσα τὰς προσευχὰς ἀνεκάλυπτεν εἰς αὐτὰς τὰ φυσικὰ αἰσθήματα τῆς καρδίας της, διερμηνεύόμενα καὶ ἐπιξηγούμενα καθαρῶς καὶ δι' εὐσεβῶν ἐκφράσεων. «Πόσον ἔλεγεν, εἶναι εὐτυχεῖς οἱ κατοικοῦντες ἐν τῷ μέσῳ τῶν κοινωνιῶν! πῶς, γνωρίζοντες καλῶς τὰ τῆς θρησκείας των, καὶ ἔχοντες τὸν τρόπον τοῦ νὰ ἐξηγῶσι τὸ σέβας των πρὸς τὰ θεῖα, καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην των πρὸς τὸν ὕψιστον διὰ τὰς εὐεργεσίας του, πρέπει νὰ προσεύχωνται μετὰ κατανύξεως καὶ ἀπὸ καρδίας!»

Ἡ κυρία Μιλέν ἐμεῖδία ὁσάκις ἡ νέα ἔκαμε ταῦτας τὰς παρατηρήσεις· ἀλλ' ἐσυλλογίζετο ὅτι ἡ εὐλικρινὴς αὐτῇ εὐσέβεια, αἱ ἐνθερμοὶ αὐταὶ προσευχαὶ θὰ ἐνίκων ὅλα τὰ ἐμπόδια. Ἰδοὺ διατὶ καὶ αἱ δύο φιλάνθρωποι κύριαι συνέτρεξαν τὸν σκοπὸν της, καὶ δὲν ἐδυσκολεύθησαν νὰ τὴν ἐγκαταλείψωσιν εἰς τὴν θείαν πρόνοιαν ἣτις ἐφαίνετο ὅτι τὴν ἐπροστάτευε τόσο, ὥστε ψηλαφῆται. Κατ' ἀρχὰς καὶ ἡ κυρία Μιλέν καὶ ἡ φίλη της ἐπροσπάθησαν παντοίοις τρόποις νὰ τὴν μεταπεισώσιν καὶ ἀπευθύναν πρὸς αὐτὴν προτάσεις λίαν ἐπωφελεῖς καὶ εὐμενεῖς, ἠθέλησαν νὰ τὴν κρατήσωσι πλησίον των· ἀλλ' αὐτὴ ἦτο ἀκλόνητος. Κατέκρινε μάλιστα τὸν ἑαυτὴν της διότι ἀνεπαύετο καὶ ἔζη ἐν ἀνέσει εἰς Αἰκατερινόπολιν. «Τί κάμει ἄραγε, ἔλεγεν, ὁ πατὴρ μου μόνος εἰς τὴν ἔρημον, ἐν ᾧ ἡ κόρη του μένει ἐδῶ ἐντροπῶσα;» Ἡ ἰδέα αὐτῇ ἐπανήχετο ἀδιακόπως εἰς τὴν κεφαλὴν τῆς Παρασκευῆς. Αἱ προστατίδες της ἀπεφάσισαν λοιπὸν νὰ διευκολύνωσιν εἰς αὐτὴν τὸν τρόπον τοῦ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν πορείαν της. Διὰ καὶ περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔαρος ἡ Κ. Μιλέν, προμήθευσεν εἰς αὐτὴν ὅλα τὰς τὰς ἀναγκαῖα, τὴν ἐπέβιδασεν εἰς φορηγόν τι πλοῖον καὶ τὴν ἐνεπιστεύθη εἰς ἐπιβάτην ἀπερχόμενον εἰς Μι-

γενῇ, ἔχοντα πείραν τῆς δυσκόλου ταύτης θαλασσοπλοΐας.

Πρὶν διαβῆτις τὰ Οὐράλια ὄρη τὰ διαχωρίζοντα τὴν Αἰκατερινοπόλιν ἀπὸ τὴν Νιγενῆ, διαπλέει ποταμούς τινας ἐκπηγάζοντας ἀπὸ αὐτὰ ταῦτα τὰ ὄρη καὶ ῥέοντες πρὸς ἄρκτον. Ὁ πλοῦς οὗτος διαρκεῖ μέχρι τοῦ Τοβὼλ καὶ μετὰ ταῦτα οἱ ὁδοιποροὶ ἀποβιβάζονται εἰς τὴν ξηρὰν διὰ νὰ πλησιάσωσι πρὸς ἐκεῖνα. Ἡ διάβασις τῶν ὁρέων δὲν εἶναι πολλὰ ἐπίπονος· μετ' αὐτὴν διαπλεύουσιν ἐκ νέου τοὺς ποταμούς τοὺς φέροντας πρὸς τὸν Βόλγα. Ἡ Παρασκευὴ, ἀπορούσα πῶς νὰ πληρώσῃ τὴν ἁμαρταν, ἐπέβη εἰς μίαν ἀπὸ τὰς πολυαριθμους ὀλκάδας τὰς μετακομίζουσας εἰς Ῥωσίαν σιδηρὸν καὶ ἄλλας διὰ τῆς Τσούτσας καὶ τῆς Κάμας.

Ὁ ὁδηγὸς τῆς τῆν ἐπεριποιήθη μὲ μεγίστην προθυμίαν κατὰ τὴν μακρὰν αὐτὴν ὁδοιπορίαν, τὴν ὁποίαν ἦτο ἀδύνατον νὰ φέρῃ εἰς πέρας μόνη τῆς χωρὶς νὰ διατρέξῃ μεγάλους κινδύνους· κατὰ δυστυρίαν τῆς ὁμῆς, ἀσθενήσας ἐνῷ διέβαινον τὰ στενὰ, ἠναγκάσθη νὰ μείνῃ εἰς μικρὸν τι χωρίον πρὸς τὰς ὄχθας τῆς Κάμας· αὐτὴ δὲ εὐρέθη καὶ πάλιν μόνη τῆς καὶ ἄνευ προσασίας. Ἐφθασεν ἐν τοσούτῳ εὐτυχῶς εἰς τὰς ἐκβολὰς τῆς Κάμας πρὸς τὴν Βόλγα. Ἐκεῖθεν ἡ ὀλκάς, ἀναβαίνουσα τὸν ποταμὸν, ἐσύρετο ἀπὸ ἵππων. Κατὰ τὸν τελευταῖον αὐτὸν πλοῦν ἠκολούθησιν εἰς τὴν Παρασκευὴν συμβεβηκὸς τὰ μέγιστα ἐπικινδύνον. Ἐνῷ μίαν ἡμέραν κατεγίνοντο οἱ πορθμεῖς ν' ἀπομακρύνωσι τὴν ὀλκάδα ἀπὸ τὴν ὄχθην, ὥθσαν βιαίως μεγάλην τινὰ κώπην ἐπέχουσιν τόπον πηδαλίου, πρὸς τὸ μέρος ὅπου πολλοὶ ἐπιβᾶται ἐκάθοντο, καὶ τρεῖς ἐξ αὐτῶν, μετὰ τῶν ὁποίων ἦτο καὶ ἡ Παρασκευὴ, μὴ προφθάσαντες ν' ἀποσυρῶσιν, ἔπεσαν εἰς τὸν ποταμὸν. Ὁ καιρὸς ἦτο εἰς τὸ ἄκρον τρικυμῶδης. Κατάρθρωσαν μὲ ὅλον τοῦτο νὰ τοὺς σώσωσι, χωρὶς διόλου νὰ πάθῃ ἡ νέα. Ἐντροπομένη ὁμῶς ν' ἀλλάξῃ τὰ ἐνδύματά τῆς ἐνώπιον τῶσιν ἀνθρώπων, ἄφησε νὰ ξηρανθῶσιν ἐπάνω τῆς, καὶ ἐξ αἰτίας τούτου ὑπέπεσεν εἰς δρμητάτους ρευματισμούς, ἐλάφυσαν καιρίως τὴν ὑγίαν τῆς.

Ἐπειδὴ αἱ δύο κυρίαι τῆς Αἰκατερινοπόλεως εἶχον ἀναβῆσαι εἰς τὸν ὁδηγὸν τῆς νέας τὸ νὰ φροντίσῃ τὰ δέοντα διὰ τὴν ἐξοκολούθησιν τῆς ὁδοιπορίας τῆς ἀπὸ τῆς Νιγενῆς καὶ περαιτέρω, δὲν τὴν εἶχον συστήσει εἰς κανέν τῶν κατοίκων τῆς πόλεως ταύτης, ὅπου δὲν ἐσκόπευε νὰ διατρέψῃ· ὅταν λοιπὸν ἔφθασεν ἐκεῖ, εὐρέθη μεμονωμένη ἄνευ γνωρίμων καὶ ἄνευ προστασίας. Οἱ πορθμεῖς τὴν ἀπεβίβασαν εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ ὁμοῦ μὲ τὴν μικρὰν τῆς ἀποσκευὴν, τῆς ὁποίας ὁ ὄγκος εἶχεν αὐξήσει χάρις εἰς τὰς φροντίδας τῆς κυρίας Μιλέν.

Ἀπέναντι τῆς γεφύρας ὅπου συνήθως γίνεται ἡ ἀποβίβασις εἰς τὴν ὄχθην τοῦ Βόλγα, κεῖνται ἐπὶ τινος λόφου ἐκκλησίαι καὶ μοναστήριον καλογραιῶν. Ἀπῆλθε κατὰ πρῶτον ἐκεῖ διὰ νὰ προτευχθῇ, μὲ σκοπὸν νὰ ὑπάγῃ μετὰ ταῦτα εἰς ἀναζήτησιν καταλύματός τινος ἐντὸς τῆς πόλεως.

Ἐμβαίνουσα εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἥτις τὴν ἐφάνη ἔρημος, ἤκουσε διὰ τῶν κιγκλίδων τὴν ψαλμωδίαν τῶν μοναχῶν αἵτινες ἦσαν περὶ τὸ τέλος τῆς ἐσπερινῆς προσευχῆς των, καὶ τὴν περίστασιν ταύτην ἐθεώρησεν ὡς αἰσιόν τινα οἰωνόν. «Ἐάν ποτε, εἶπεν, ὁ

Θεὸς εἰσακούσῃ τῆς δεήσεώς μου, θὰ ἐκλέξω καὶ ἐγὼ τὸν μοναστικὸν βίον, διὰ νὰ εὐχαριστῶ τὸν Θεὸν διὰ τὴν ἀπειρὸν πρὸς ἐμὲ καλοκαγαθίαν του. »

Ἐξερχομένη ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν εἶδε τὸν ἥλιον ὄνοντα, καὶ ἐσταμάτησεν ὀλίγον παρὰ τὴν πύλιν, διὰ νὰ χαρῇ τὴν λαμπρὰν θεάν τῆς φύσεως. Ἡ πόλις τῆς Νιγενῆς Νοβογορόδ, κειμένη εἰς τὸ μέρος ὅπου συνενώνονται οἱ δύο μεγάλοι ποταμοὶ, ὁ Ὄκας καὶ ὁ Βόλγας, ἐφαίνετο ἐκεῖθεν ἀπέραντος, καὶ τὴν ἐνέπνευσεν εἰδὸς τι δειλίας.

Ὅταν ἀνεχώρησεν ἀπὸ τοῦ Ἰσχιμ, ἡ νέα Παρασκευὴ δὲν ἀνελογίσθη εἰμὴ μόνον τοὺς φυσικοὺς κινδύνους, καὶ προδιέθεσε τὸν ἑαυτὸν τῆς εἰς τὸ νὰ ὑποφέρῃ καὶ τὸ ψῦχος, καὶ τὴν πείναν, καὶ αὐτὸν τὸν θάνατον· ἀλλ' ἀφοῦ ἐγνώρισεν ὅπως οὖν τὴν κοινωνίαν, ἀνεκάλυψεν ἄλλου τινὸς εἶδους ἐμπόδια, κατὰ τῶν ὁποίων δὲν ἤρκει οὔτε ὅλη τῆς ἡ γενναιότης. Ἀφοῦ διέβη ἀβλαβῆς τὰς ἐρήμους, προησθάνετο τὴν φρικτωτέραν ἐρημίαν τῶν μεγάλων πόλεων, ὅπου ὁ πτωχὸς περιφέρεται μεμονωμένος ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πλῆθους, καὶ ὅπου, ὡς ἐκ φρικτῶδους τινὸς μαγείας, δὲν βλέπει γύρω του εἰμὴ ὀφθαλμούς μὴ βλέποντας καὶ ὅτα μὴ ἀκούοντα τὰ παράπονά του.

Ἀφ' οὗ ἐγνώρισεν τὰς κυρίας τῆς Αἰκατερινοπόλεως, νέον τι αἶσθημα εὐπρεπειας, καὶ ὀλίγη τις ἴσως φιλαυτία, καθίστων μᾶλλον προσβλητικὰ εἰς ἑαυτὴν τὰ μέσα εἰς ἃ ἠναγκάζετο ἐκ τῆς θέσεώς τῆς νὰ καταφεύγῃ. «Οἶμοι! ἔλεγε, ποῦ νὰ εὕρω φίλους ὡς ἐκείνας ἀπὸ τῶν ὁποίων ἀπεχωρίσθην; Σήμερον εἶμαι ἐπέκεινα τῶν χιλίων βερστίων μακρὰν των! Τί θὰ γείνω ὅταν φθάσω εἰς Πετρούπολιν, ὅταν θὰ πλησιάσω τὰ ἀνάκτορα, ἐγὼ ἥτις τρέμω νὰ παρουσιασθῶ ἐδῶ εἰς εὐτελεῖς ξενοδοχεῖον; »

Αἱ σκέψεις αὐταὶ τοσούτον τὴν κατετάραξαν, ὥτε, πρῶτον ἦδη φορὰν, ἠσθάνθη ἑαυτὴν ἀψυχοῦσαν, καὶ δάκρυα ἔτρεξαν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς τῆς. Ἡ ἐνθύμησις τοῦ πατρὸς τῆς τὸν ὁποῖον ἐγκατέλειψεν, ἵσως ἐπὶ ματαίῳ, τὴν κατελύπησε. Μετ' ὀλίγον ὁμῶς κατέκρινε τὴν ἀδυναμίαν τῆς καὶ τὴν πρὸς Θεὸν ὀλίγην πίστιν τῆς, καὶ ἐζήτησε συγγνώμην ἀπὸ τὸν φύλακά τῆς ἄγγελον. «Καὶ αὐτὸς θεοβαίως, ἔλεγεν ὁσάκις ἐλάλει περὶ τῆς περιστάσεως ταύτης τοῦ βίου τῆς, μ' ἐνέπνευσε τὸν στοχασμὸν τοῦ νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν ἐκκλησίαν διὰ νὰ ἐξαίτησω ἀπὸ τὸν Θεὸν δύνάμιν καὶ καρτερίαν εἰς τὰς δυστυχίας. »

(ἀκολουθεῖ).

ΟΙ ΙΠΠΟΤΑΙ ΤΟΥ ΣΤΕΡΕΩΜΑΤΟΣ.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

(συνέχεια ἴδε φυλ. ΙΔ'.)

ΙΒ'.

Ἡ Μίσις Ἀραβέλλα.

Ἡ παραγγελία τοῦ Μοναχοῦ ἐξετελέσθη κατὰ γράμμα, καὶ τὴν αὐτὴν ἐκείνην νύκτα ὁ Σίρ Οὐίλλιαμ, ὁ Γραμματεὺς τοῦ Ἐξοχωτάτου Πρέσβους τῆς Ἀγγλίας, ἔμαθε τὸν μυστικὸν γάμον. Ἀμέσως κατ' ἀρχὰς ὁ Σίρ Οὐίλλιαμ, ἡ μᾶλλον ὁ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον τοῦτο κρυπτόμενος Ἀντώνιος Κόντης, ἠθέλησε νὰ ἐξυπνήσῃ τὸν κύριόν του καὶ νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ.